

Ks. Robert Kantor

WTST Tarnów

WŁADZA SĘDZIÓW ROTY HISZPAŃSKIEJ W LATACH 1771-1932

WSTĘP

W latach 1771-1932 mamy do czynienia z funkcjonowaniem tzw. Roty Klementyńskiej, której nazwa bierze swój początek od *breve* papieża Klemensa XIV *Adminisrandae iustitiae zelus*. Trybunał ten został utworzony, aby kończył sprawy bez potrzeby apelacji do Rzymu. Chociaż *breve* z 1771 r. nie zabraniało rekursu bezpośrednio do Rzymu, to jednak w praktyce Stolica Apostolska nie zwykła przyjmować owych rekursów. Wspomniana praktyka wynikała z utrzymywania dobrych relacji między Stolicą Apostolską a monarchią hiszpańską.

Funkcjonowanie Roty hiszpańskiej w latach 1771-1932 określa wspomniane wcześniej *breve* Klemensa XIV. W dokumencie tym, określającym Rotę jako trybunał własny i kolegialny, nie znajdujemy wystarczających informacji na temat Audytorów Rotalnych. Stąd niniejszy artykuł ma za zadanie odpowiedzieć na pytanie o charakter władzy, jaką posiadali sędziowie Roty Klementyńskiej.

I. KRÓTKI ZARYS HISTORII ROTY HISZPAŃSKIEJ

W historii Roty hiszpańskiej należy wspomnieć o czterech różnych trybunałach. Najpierw wymienia się Trybunał Nuncjusza, który wykonywał swoje zadania od XVI w., a konkretnie od 1529 r., kiedy to papież Klemens VII wybrał na Nuncjusza Hiszpanii biskupa Seledę¹. Niektórzy autorzy, tacy jak Cantero, Garcia Martin, widzieli w tym akcie papieskim ukonstytuowanie Trybunału Nuncjusza. Bulla udziela Nuncjuszowi władzy sądowniczej, właściwej legatowi *a latere*, ale tekst nie wspomina o ukonstytuowaniu się jakiegokolwiek Trybunału. Nie ulega wątpliwości, że Nuncjusz był sędzią i tworzył trybunał jednoosobowy. Z wyborem biskupa Riccio na Nuncjusza

¹ Bulla z 16 IV 1529, w: A. Giobbio, *Lezioni di Diplomazia Ecclesiastica*, Rzym 1899, t. 3, s. 290.

Hiszpanii w roku 1555, papież udzielił mu władzy wybierania sędziów *in curia*, którym mógł przekazać niektóre sprawy².

Trybunał Nuncjusza został całkowicie zreformowany przez papieża Klemensa XIV poprzez Konstytucję Apostolską *Administrandae iustitiae zelus* z 26 III 1771 r. Został wtedy utworzony Trybunał Roty Nuncjatury Apostolskiej, zorganizowany na wzór Roty Rzymskiej³. W dokumencie z 1771 r. jest wyraźna wzmianka o ukonstytuowaniu nowego Trybunału: „Dudum sane, sicut nuper accepimus, in Tribunali Nuntiaturae Nostrae Apostolicae Hispaniarum. Auditor pro tempore ibidem existentis Nuntii Apostolici lites et causa tam civiles quam criminales Regularium aliorumque exemptorum ac Sedi Apostolicae immediate subiectorum tamquam Ordinarius Judex in prima instantia agnoscere ac definere assuevit, simulque in causis, in quibus Ven. Fratres Archiepiscopi et Episcopi Regnorum huiusmodi suas jam ediderun sententias, tamquam Judex appellationis idem Auditor eas confirmare vel infirmare solebat. Ut autem in posterum maturius et commodius in causis praedictis jus unicuique tribuatur, re prius serio per pensa, novam in causis et iudiciis huiusmodi perpetuo et omnino servandam formam per praesentes nostras Litteras constituere ac praescribere decrevimus”⁴

W roku 1932 Ojciec Święty Pius XI rozwiązał tzw. Trybunał Klementyński. Powodem były nadużycia, zwłaszcza w okresie Drugiej Republiki Hiszpańskiej. Od tego momentu wszelkie sprawy sądowe były podporządkowane kościelnemu prawu powszechnemu. Dopiero papież Pius XII poprzez *Motu proprio Apostolico hispaniarum nuntio* z 7 IV 1947 r. wznowił działalność Roty hiszpańskiej. Artykuł 1. Normy z 1947 r. stwierdzał: „Rota Nuncjatury Apostolskiej ukonstytuowana w Madrycie jest Trybunałem kolegialnym, własnym, by przyjmować apelacje przeciwko sentencjom kościelnym wydawanym na terytorium Hiszpanii”⁵

Za pośrednictwem *Motu proprio Nuntiaturae apostolicae in Hispaniae* z 2 X 1999 r. Jan Paweł II wskazał nowe normy dla Roty hiszpańskiej. Zmiany wprowadzone przez normy 1999 r. pozwalają nam mówić o nowym Trybunale. Normy organiczne i procesowe Trybunału wprowadzają serie istotnych modyfikacji w porządku prawnym Trybunału. Zgodnie z porozumieniem między Stolicą Apostolską a państwem hiszpańskim z 1979 r. Rota hiszpańska przestała być utrzymywana przez państwo. Sytuacja ta zakłóciła normalne funkcjonowanie Roty. Nowe normy Jana Pawła II miały na względzie przede wszystkim dobro wiernych hiszpańskich, co można wydedukować z Preambuły papieskiego dokumentu: „necesse esse consemus in fidelium spiritualis bonum ut Normae a Rota Nuntiaturae Apostolicae in Hispania servandae, que inde a die VII mensie Aprilis Anno MCMXLVII vigent,

² Por. P. Cantero, *La Rota Española*, Madryt 1946, s. 42.

³ Por. M. Cabrerós de Anta, *Naturaleza y competencia de la Rota de la Nunciatura Apostólica*, w: *Revista Española de Derecho Canónico*, 2 (1947), s. 863.

⁴ *Administrandae iustitiae zelus*, n. 2-3, w: P. Cantero, *La Rota...* dz. cyt., s. 153-154.

⁵ *Normy 1947, Preambula*, n. 3 (Tłumaczenie własne).

ad praesentia accomodentur, commutationes quoque sociales quae interea evenerunt ob oculos habentes ac pariter tempo rum necessitates immutatas”⁶ Cytowane normy miały także na względzie dostosowanie funkcjonowania Roty hiszpańskiej do Kodeksu Prawa Kanonicznego z 1983 r. oraz Konstytucji Apostolskiej *Pastor Bonus*. W ten sposób przestały obowiązywać normy z 1947 r. oraz *Ordo iudicialis* z 1952 r.

II. *POTESTAS* AUDYTORÓW ROTALNYCH

Z faktu, iż dany trybunał jest własny, nie koniecznie musi wynikać, że sędziowie wyrokują tam na mocy władzy własnej. Taki jest przypadek np. sędziów synodalnych⁷, którzy sądzili na mocy władzy delegowanej, chociaż tworzyli trybunał własny⁸.

Jeśli chodzi o naturę Roty Klementyńskiej, większość autorów twierdzi, że chodzi tu o trybunał własny⁹ Trudności napotykamy przy określeniu natury władzy, z jaką sądzą sędziowie. Natura owej władzy sędziów Roty Klementyńskiej nie została jasno określona w dokumencie z 1771 r. W relacji do Sędziów Rotalnych *breve* klementyńskie określa jedynie liczbę sześciu sędziów, którzy mają być podzieleni na dwa turnusy po trzech, którym Nuncjusz przydzieli sprawy, jakie wpływają do Trybunału.

Mimo iż Audytorzy Rotalni tworzą trybunał własny, to jednak, by rozpoznać konkretną sprawę, potrzebują, aby ta została im wyraźnie przekazana przez Nuncjusza. Stąd musimy najpierw przeanalizować, na czym polega ten akt przekazania (*commissio*) przez Nuncjusza i czy poprzez ten akt sędziowie stają się delegowanymi. W relacji do owego aktu przekazania (*commissio*) *breve* dokonuje rozróżnienia między sprawami zwykłymi i pozostałymi, które wpływały albo w pierwszej instancji do nuncjatury, albo jako apelacja. Jeśli chodzi o pierwsze, to Nuncjusz powinien przekazać je ordynariuszom miejsca lub sędziom synodalnym, rezerwując apelację do nuncjatury. W stosunku do innych spraw, Nuncjusz powinien przekazać je albo sędziom synodalnym konkretnych diecezji albo Rocie. *Breve* nie wspomina nic o kryterium, jakie powinien realizować Nuncjusz przy przekazywaniu spraw. Jedynie jest mowa o zachowaniu norm świętych kanonów i Soborów¹⁰ Dyscyplina zawarta w Dekretach dawała wiele możliwości, co otwierało Nuncjuszowi szerokie

⁶ Normy 1999, *Preambula*, n. 2

⁷ „*Judices a synodo designandi, qui delegentur a Sede Apostolica a quibus et ordinariis causae breviter terminandae*”, Sobór Trydencki, *Sess. 25, c. 10, de refor.*

⁸ Por. Kan. 1574 KPK 1917: *In qualibet dioecesi presbyteri probatae vitae et in iure canonico periti, etsi extradioecesani, non plures quam duodecim eligantur ut potestate ab Episcopo delegata in litibus iudicandis partem habeant; quibus nomen esto iudicum synodaliū aut pro-synodaliū, si extra Synodum constituuntur.*

⁹ Por. P. Cantero, *La Rota...*, dz. cyt., s. 127; C. Garcia Martin, *El Tribunal de la Rota de la Nunciatura de España. Su origen, constitución y estructura*, w: *Anthologica Annua* 8 (1960), s. 227; J. Vales Failde, *La Rota Española. Discurso leído en le acto de su recepción en la Real Academia de Ciencias Morales y Políticas*, Madryt 1920, s. 76.

¹⁰ Por. *Breve* 1771, n. 7.

pole do działania w przypadku decydowania o przekazaniu sprawy temu czy innemu trybunałowi¹¹.

Co do natury władzy sędziów interesuje nas określenie, w jakim stopniu wpływa na nich akt powierzenia sprawy (*commissio*) przez Nuncjusza. Cantero uważa, że Rota hiszpańska sędzi na mocy władzy delegowanej, gdyż jest ona zrównana z Rotą rzymską. Ta ostatnia działa przez Sygnaturę Apostolską, a Rota hiszpańska przez Nuncjaturę Apostolską w Hiszpanii. Autor podkreśla, iż obydwa trybunały są tożsame, działają kolegialnie, są apostołskie, obydwa działają na mocy delegacji Biskupa Rzymskiego: Rota Rzymska przez Sygnaturę Apostolską, a Rota hiszpańska przez Nuncjaturę Apostolską w Hiszpanii¹².

Prawdą jest, że zarówno Rota rzymska, jak i Rota hiszpańska działają nie w swoim imieniu, ale z tego nie wynika, że ich władza oraz władza Sędziów Rotalnych jest delegowana. Niektórzy twierdzą, że może to być władza własna – zastępcza¹³. Cantero podkreśla, że Rota hiszpańska, będąc trybunałem apostołskim, działa na zasadzie delegacji Biskupa Rzymskiego udzielonej Nuncjaturze Apostolskiej. Należy przy tym nadmienić, iż Rota hiszpańska została ukonstytuowana jako trybunał apelacyjny, własny w ramach przywileju. Nie znajdujemy żadnego aktu, przez który papież delegowałby władzę Nuncjuszowi lub przez Nuncjusza Sędziom Rotalnym. Co zaś dotyczy aktu, poprzez który Nuncjusz przekazuje sprawę Sędziom Rotalnym, jest spełniony wymóg prawny, ale natury czysto proceduralnej, który nie wpływa na jurysdykcję czy kompetencję Trybunału. Jurysdykcję uzyskała Rota hiszpańska w myśl ukonstytuowania papieskiego, na mocy którego udzielono jej także kompetencji. Stąd też nie można dowodzić jakoby akt, przez który Nuncjusz przekazuje sprawy Rocie, w jakikolwiek sposób dotyczył jurysdykcji Sędziów czy kompetencji Trybunału.

Z powyższych analiz wynika, że nieuzasadnione jest twierdzenie, by przez *commissio* Nuncjusza Rota i jej Sędziowie korzystali z władzy dele-

¹¹ Księga VI Dekretałów rozróżnia dwa przypadki, aby określić kompetencję sędziego w zależności od tego czy strony pochodziły z tego samego miasta czy z różnych. Jeśli strony pochodziły z tego samego miasta norma generalna była taka, że nie przyjmowano sprawy poza diecezją. W przypadkach wyjątkowych, gdy przyjmowano pozew poza miastem, nigdy nie mogło to być miejsce oddalone o dzień drogi: *In his quippe casibus extra dicta civitatem et dioecesim possit contra praedictos causa committi; nullus tamen eorum ultra unam diaetatem a fine suae dioecesis valeat conveniri.* (VI, I, 3, 11) W drugim – przedstawionym przez Dekretały – przypadku, gdy strony pochodziły z różnych diecezji, powód powinien pozwać w miejscu sporu, jeśli natomiast pozwał przed innym sędzią, jego miejsce nie powinno być oddalone więcej niż dzień drogi, tak jak to miało miejsce w pierwszym przypadku: *Actor contra seum diversae dioecesis debet impetrare delegatum vel in dioecesis rei, vel in alia non proprio, nec ultra unam diaetatem distante.* (VI, I, 3, 11)

¹² *Están equiparados; ambos son tribunales colegiados y apostólicos, para las últimas apelaciones en el curso normal de los procedimientos eclesiásticos, y ambos actúan con facultades delegadas del Romano Pontífice: la Rota Romana a través de la Signatura Apostólica, y la Rota española, a través de la Nunciatura Apostólica en España.* C. Cantero, *La Rota...*, dz. cyt., s. 129.

¹³ Por. M. Cabreros de Anta, *Naturaleza y competencia...*, dz. cyt., s. 868.

gowanej, gdyż – jak wspomnieliśmy wcześniej – owa jurysdykcja jest własna, przypisana przez prawo do urzędu.

Cabreros de Anta utrzymuje z kolei, że władza Sędziów Rotalnych jest własna, gdyż tworzą oni trybunał własny i wypełniają swoje zadanie w sposób stały. Podkreśla także, że gdyby Sędziowie Rotalni wykonywali władzę w imieniu Nuncjusza, nie byłaby to władza delegowana, tylko co najwyżej własna – zastępcza, chyba że zostałyby powiedziane co innego, czego nie ma w *breve* konstytuującym Rotę Klementyńską¹⁴. Kiedy Cabreros de Anta definiuje władzę Sędziów Rotalnych jako własną – zastępczą, ma na myśli, że owa zastępczość dotyczy relacji z Nuncjuszem. Taki punkt widzenia napawa pewnymi wątpliwościami, ponieważ Sędziowie Rotalni nie są wybierani przez Nuncjusza lecz bezpośrednio przez Ojca Świętego. W jaki zatem sposób mogą być nazywani sędziami zastępczymi Nuncjusza, skoro nie przysługuje mu prawo ich wyboru? Należy więc przyjąć, iż władza Sędziów Rotalnych Roty Klementyńskiej jest władzą własną i oprócz tego jeżeli kwalifikuje się ją jako zastępczą, to ową zastępczość należy odnieść do relacji do papieża, który utworzył Trybunał, udzielił jurysdykcji i kompetencji i który wybiera Sędziów Rotalnych. Kiedy mówimy o władzy zastępczej, nie możemy zapominać, że dotyczy to instytucji z XVIII w. i że w ówczesnym prawie nie zawsze właściwie odróżniano władzę zastępczą od delegowanej¹⁵

Inny autor Garcia Martin także uznaje, że władza Sędziów Rotalnych jest własna. Zauważa jednak, że analizując wcześniejsze działania Trybunału, należy stwierdzić, iż Audytorzy Rotalni wykonywali swój urząd na mocy władzy delegowanej. Opierając się na wcześniejszych projektach *breve* z 1771 r., autor ten zauważa, że co do czynności zarezerwowanych Nuncjuszowi, mówi się o subdelegowaniu spraw do Trybunału Roty w przypadku, gdyby Nuncjusz nie znał bezpośrednio sprawy. W jednym z dokumentów – zdaniem tego autora – znajduje się informacja jakoby Trybun miał charakter komisaryczny, i żaden z Audytorów, chociaż wybranych przez *breve* papieskie, nie mógłby uczynić nic, bez przekazania sprawy przez Nuncjusza. Z tego Garcia Martin wyciąga wniosek, iż sędziowie korzystali z władzy delegowanej. Na potwierdzenie swojej tezy odwołuje się do ówczesnej sytuacji politycznej i zabiegów uniezależnienia Hiszpanii od Rzymu. Rzym mógł podtrzymać ten akt delegacji, by trybunał hiszpański nadal był zależny od niego¹⁶. Argumentacja Garcia Martina polegająca na przypisaniu Sędziom Rotalnym władzy delegowanej jest oparta na prawdopodobieństwie. By jednak określić naturę tej władzy, należałoby odnieść się do *breve* z 1771 r. Jak wiemy, w dokumencie tym nie ma żadnej aluzji do władzy delegowanej. Jest

¹⁴ Por. tamże.

¹⁵ Por. M. Cabreros de Anta, *Estudios canónicos*, Madryt 1956, s. 200.

¹⁶ *Querer independizar a España de Roma, contra el que, muy bien, Roma pudo retener aquel acto de delegación, para mantenerla unida a sí, máxime cuando los mismos exponentes de la jerarquía eclesiástica española no estaban totalmente libres del ambiente regalista.* C. Garcia Martin, *El Tribunal de la Rota...*, dz. cyt., s. 232.

natomiast wzmianka, że akt przekazania sprawy przez Nuncjusza (*commissio*) jest jedynie aktem proceduralnym¹⁷

We współczesnym ustawodawstwie spotykamy podobny przypadek do tego odnoszącego się do Sędziów Rotalnych Roty Klementyńskiej, kiedy to ta sama norma pozwala na ambiwalentną interpretację władzy sędziów, która może być rozumiana jako delegowana lub zastępcza. Chodzi tu o sędziego, o którym mówi kan. 1425 § 4 KPK z 1983 r., któremu biskup może zlecić sprawę, jeżeli w trybunale pierwszego stopnia nie da się ustanowić kolegium¹⁸. W tym przypadku mamy do czynienia z całkowitym utożsamieniem delegacji i powierzenia (*commissio*). Wtedy ów sędzia będzie postrzegany jako delegowany przez biskupa diecezjalnego, mając na uwadze normę: *episcopus causas unico iudici clerico comitta*. Z drugiej strony należało by przyjąć, że jedyny sędzia korzystałby z władzy zastępczej przypisanej do urzędu, która stanowi władzę własną sędziów wybranych zgodnie z kan. 1421 § 1 KPK z 1983. Zdaniem Llobella lepiej byłoby postrzegać władzę owego sędziego jako zastępczą¹⁹

Można więc przyjąć, że podobne rozumowanie należałoby odnieść do określenia natury władzy Sędziów Roty Klementyńskiej, gdyż ich władza, nie będąc określona jako delegowana, miałaby charakter własny, podobnie jak sam Trybunał. Należy także zwrócić uwagę, iż zgodnie z *breve* papieża Klemensa XIV wszystkie czynności jurysdykcyjne, jakie posiadał Nuncjusz w poprzednim Trybunale, zostały przekazane Rocie. W związku z powyższym, Nuncjusz nie mógł sam rozwiązywać spraw, tylko zajmował się przekazywaniem ich Sędziom Rotalnym, z którymi tworzył Trybunał. W Trybunale Roty Klementyńskiej Nuncjusz nie posiadał władzy sądowniczej, tak jak to miało miejsce w poprzednim Trybunale, tylko korzystał z uprawnień, jakich papież udzielił mu w dokumencie z 1771 r. Zgodnie z tymi postanowieniami, Nuncjusz stał na czele Roty i przez niego powinny przechodzić wszystkie sprawy, jakie wpływały do Roty. Nuncjusz zaś przekazywał je Trybunałowi.

Erekcja Roty Klementyńskiej zniósła uprawnienia sądownicze, jakie prawo powszechne udzielało legatom papieskim²⁰ Wynika to z *breve*

¹⁷ Por. M. Cabrerós de Anta, *Estudios...*, dz. cyt., s. 205.

¹⁸ „Jeżeli w trybunale pierwszego stopnia nie da się ustanowić kolegium, Konferencja Episkopatu może zezwolić, jak długo trwa taka niemożliwość, by biskup zlecił sprawę sędziemu jednoosobowemu, który gdzie to jest możliwe, winien sobie dobrać asesora i audytora”. Kan. 1425 § 4 KPK 1983.

¹⁹ J. Llobell, *La delega della potestà giudizionaria nell'ordinamento canonico*, w: *Ius canonicum*, volumen especial, (1999), s. 468.

²⁰ *Quum non ignoretis, venerabilem fratrem nostrum Cantuariensem archiepiscopum vobis non solum metropolitico, sed etiam legationis iure praeesse, + mirabile satis est, quod quidam vestrum, sicut audivimus, asseverare praesumunt, quod idem archiepiscopus nullam causam de episcopatibus vestris sive metropoleos sive legationis iure debeat audire, nisi per appellationem ad ipsum deferatur Sane licet forte idem archiepiscopus metropolitico iure audire non debeat causas de episcopatibus vestris, nisi per appellationem deferantur ad eum, legationis tamen obtentu universas causas de ipsis episcopatibus, quae per appellationem vel*

1771 r., gdzie nie znajdujemy wzmianki, by Nuncjusz mógł osobiście wykonywać władzę sądowniczą. Jest natomiast wprost powiedziane, że powinien przekazywać sprawy Trybunałowi Roty Nuncjatury Apostolskiej: „w taki sposób i w takiej formie jak nasz Trybunał, nazywany Sygnaturą Sprawiedliwości w mieście Rzymie, który zwykł zawsze przekazywać sprawy Auditorom Roty rzymskiej”²¹

ZAKOŃCZENIE

Z chwilą erygowania Roty Klementyńskiej w 1771 r. rozpoczęła swoją działalność Rota hiszpańska. Trybunał ten utworzony *ad instar Rotae Romanae* jawił się jako uprzywilejowany przez wyraźne wskazanie papieskie. To, co odróżniało Rotę Klementyńską od Trybunału Nuncjatury, widoczne było w naturze owego trybunału. Rota hiszpańska w latach 1771-1932 stanowiła trybunał, który można określić jako stały, właściwy i kolegialny. Nuncjusz przekazywał sprawy Rocie poprzez akt administracyjny. Sędziowie Rotalni natomiast otrzymywali władzę od samego papieża, a zatem nie byli delegatami Nuncjusza. Stąd możemy wyciągnąć wniosek, że władza Sędziów Rotalnych jest własna, gdyż tworzą oni trybunał własny i wypełniają swoje zadanie w sposób stały.

LA POTESTAD DE LOS JUECES DE LA ROTA ESPAÑOLA EN LOS AÑOS 1771-1932.

Resumen

El antiguo Tribunal del Nuncio fue reformado por el papa Clemente XIV mediante la Constitución *Administrandae iustitiae zelus* del 26 de marzo de 1771, por la cual se ha creado el Tribunal de la Rota de la Nunciatura Apostólica.

La potestad de los Jueces de la Rota Clementina (del papa Clemente) no era claramente determinada en el documento del 1771. Dicho documento únicamente determinaba que serían „por ahora” seis jueces los cuales se han de dividir en dos ternos a quienes encomendará el Nuncio las causas que llegan al tribunal.

Exponiendo las opiniones de varios autores, parece que lo más prudente es reconocer el carácter ordinario de la potestad de los Jueces Rotalnes. El Nuncio ya no

querimoniam aliquorum perveniunt ad suam audientiam, audire potest et debet, sicut qui in provincia sua vices nostras gerere comprobatur. Mandamus itaque et praecipimus, ut causas quae de episcopatibus vestris ad eundem archiepiscopum proferuntur, eius iudicio relinquatis nec quemlibet clericum vel laicum vestrae iurisdictionis deterrere vel impedire tentetis, quominus causam ad praefatum Archiepiscopum, si voluerit, possit transferre. Corpus Iuris Canonici, Pars Secunda: Decretalium Collectiones Decretales Gregorii p. IX, ed. Emil Ludwig Richter und Emil Friedberg, Leipzig 1881, X, I, 30, I.

²¹ Breve 1771 n. 3 (Tłumaczenie autora).

tiene potestad judicial. Cuenta ahora con las facultades que el Papa le encomienda en el *Breve* 1771, en virtud de las cuales se constituye en cabeza de la Rota, or donde pueden pasar todas las causas que lleguen al Tribunal, correspondiéndole únicamente el acto de encomendarlas causas al tribunal. En *Breve* 1771 no consta que el Nuncio pueda ejercer personalmente ninguna potestad judicial, debiendo, en cambio, encomendar las causas al tribunal de la Rota de la Nunciatura Apostólica „del mismo modo y forma que nuestro Tribunal, llamado la Signatura de Justicia en esta nuestra ciudad de Roma, ha acostumbrado siempre cometer las causas a los Auditores de la Rota Romana” (*Breve* 1771, n. 3).